

Melkein erinomainen

Rainbow CS 275.28

Suositusuhinta	2990 euroa
Tehonkesto	120 W RMS
Maahantuoja	Audioimport
Puhelin	040-729 0346
Internetissä	www.audioimport.fi, www.car.rainbow-audio.de

Diskantti

Tyyppi	Tekstiilikalotti
Kalvon koko	28 mm
Kokonaishalkaisija	56 mm
Asennusaukko	48 mm
Upotussyvyys	32 mm

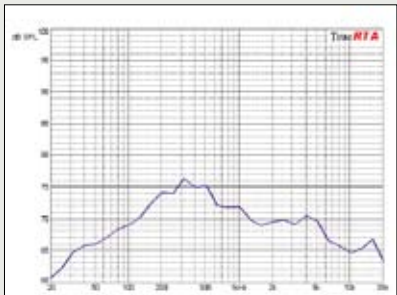
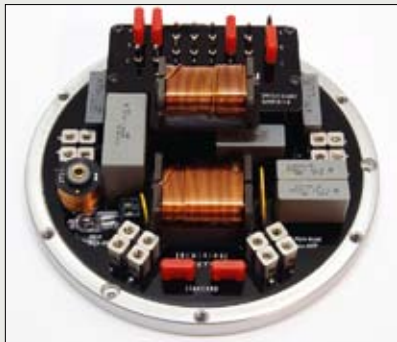
Midbasso

Kalvon materiaali	Alumiini
Yläripustuksen materiaali	Butyylikumi
Rungon materiaali	Alumiini
Liittimet	Ristipääruuviterminaali
Asennusaukko	144 mm
Upotussyvyys	82 mm

Jakosuodin

Toimintaperiaate	Molemmille kanaville oma suodin
Mitat	69 x 175 mm
Muuta	Diskantin tason/jakoyrkkyydensäätö, Bi-amping, hehkulamppu suojaipiirinä

Diskantin taso kuuntelussa

TARVIKKEET

★	★	★	★	★
Huono	Välttävä	Tyydyttävä	Hyvä	Kiitettävä

KÄYTTÖOHJE

★	★	★	★	★
Huono	Välttävä	Tyydyttävä	Hyvä	Kiitettävä

LIITÄNNÄT

★	★	★	★	★
Huono	Välttävä	Tyydyttävä	Hyvä	Kiitettävä

TEKNINEN LAATU

★	★	★	★	★
Huono	Välttävä	Tyydyttävä	Hyvä	Kiitettävä

KUUNTELU: 9

Saksalaismerkki Rainbow:n erittäin kattavasta erillisarjalistosta löytyy useita varsin kalliitakin sarjoja, ja testissä mukana ollut 2990 euron hintainen Platinum CS 275.28 ei edes ole vielä valmistajan lippulaivasarja. Myös tämä sarja toimitettiin asiallisessa alumiinisalkussa, jossa jokaiselle komponentille on omat lokeronsa.

Äänillisesti sarja oli testatuista ainoa, joka vähän jakoi mielipiteitä. Huomasimme kuuntelua tehdessä myös sen, että sarjan diskantit ovat selvästi muita kriittisempiä suuntauksen suhteen. Vähänkin sivusta kuunnellessa äänen tulee ylimääräistä suttua. Kokonaisuutena kuitenkin todella kovatasoinen sarja tämänkin ja kuuntelupisteiden puolesta menee jaetulle toiselle sijalle Alpinen kanssa. Sarjan elementtejä saa ostaa myös ilman jakosuotimia, jolloin hinta on tasan tuhat euroa edullisempi.

Elementit

Hohtavan hopeisissa alumiinirunkoisissa diskanttielementeissä on tekstiilikalotti ja pyöröttämällä irrotettavissa oleva suojaritili. Mukana tulee myös muutamia samanvärisiä alumiinisia asennusrenkaita. Elementin fyysinen koko on muutamia muihin verrattuna melko asentajastävällinen. Käyttöjohtojen liittännät on toteutettu erittäin asiallisesti elementin pohjasta ulostyöntyviin kuusiokoloruuvikiristeisiin terminaaleihin, joihin sopii riittävän paksukin kaapeli. Ulkonäöltään ja viimeistelyltään todella hienot diskantit nämäkin - tosin sitä sopii tässä hintaluokassa jo odottaa itsestäänselvyytenä.

Midbassojen koko on testin suurin eli maksimihalkaisija on 180 millillä. Alumiinikalvoisissa ja vaiheplugilla varustetuissa elementeissä on oletusarvoisesti ritilät päällä, mutta ne ovat irrotettavissa pienellä nykertämisellä. Myös näiden elementtien väritys on diskanttien tapaan kokohopeinen. Runko on alumiinivalua ja magneetin päällä on hieno aluminisuojaus. Elementit painavat ihmehen vähän ulkonäköön nähden. Liittiminä ovat ihan asialliset haarukkaliittimet tarkoitettujen tähtipääruuvikiristeiset mallit. Viimeistely on upeaa tasoa.

Kuunteluarvio

Bruce: Onpa herkkä setti ja kirkkaan kuulas ääni! Jestas, virvelirummun pohjaverkon äänikin erottuu selkeästi. Tilaa ja avaruutta on rukasta.

Mikko: äänitteen runsasdiskantisuuden myötä soundista tulee melkoisen kirkas, mutta ilman mitään rasittavuutta tai kihinää. Lauluäänessä on upeasti väriä ja sävyä. Bassopää ei ole hirveän ulottuva, mutta basson ääni on mainio.

Agents: Diskantti on upean yksityiskohtainen, heleä ja erotteleva. Runsaskin, mutta nyt sieltä tulee vain se mitä kuuluu, eikä ylimääräistä kihinää. Basso on tarkka ja helposti seurattavissa. Keskialueen brilianssi suorastaan mykistää.

Klassinen: Ei moitittavaa. Tilaa on ja soittimet soivat ilman vierheitä tai korostumia.

Rajaton: Taustalaulajien sisäänhengityksetkin erottuvat. Laulajien paikat ovat selvästi osoitettavissa. Ihan kuin diskantissa olisi aistittavissa aavistus suhua, mutta toisaalta tämä voisi olla yksinkertaisesti vain poikkeuksellisen korkealle ulottuvaa toistoa, mene ja tiedä. No ehkä niissä ässissä on jotain hiukan ylimääräistä. Pitäisikö kokeilla tason tiputus- ta pykälällä...? Äh, olkoon.

Aerosmith: Tällä biisillä diskantin runsaus saattaisi pidemmän päälle aiheuttaa lievää kuunteluväsymystä, mutta muuten Aerosmithin räkäsoundin toistuu hämmästyttävän puhtaasti ilman paksuutta tai kuminaa. Basso ei ole runsas, mutta puhdas.

Junior: Huuliharpassa on harvinaista draivia. Muutenkin on taas kovin puhdasta meininkiä kaiken kaikkiaan. Basso kaipaa toki alapäähänsä tukevoittajaa, mutta potkuosuus tulee kyllä puhtaasti ilman ahdistuneisuutta. Pedaalin nuijan napsahdus basariin kalvoon on ihan selvästi kuultavissa.

Hippo: Banjokin kuulostaa taas vaihteeksi banjolta. Rumpalilla kuulee kerrankin olevan vispilät käytössä kapuloiden sijasta. Basson murina ei ole niin tukevaa kuin parhailla, mutta potkuissa on kuitenkin kivasti auktoriteettia.

Rammstein: Brr, kauhuelokuvaoppiikki alussa tuntuu selkäreppästä. Alun voimakkaissa potkuissa ei alapääenergiaa ole sen enempiä kuin mullakaan, ehkä jopa vähemmän. Mätön alkaessa homma kyllä toimii, mutta jollain lailla kevyemmällä otteella tai sileämmäksi hiottuna kuin muilla. Tämä siis noin

Ohjeistuksena toimitetaan pari saksan- ja englanninkielistä A4 kokoista yhteen nidottua printtipinoa, joista toisesta löytyy jakosuodinta koskevaa tietoa ja toisesta sekä jakosuodinta että elementtejä käsittelevää asiaa. Parametreja on mukana aika kattavasti ja muutamia tarkempia mittoja lukuun ottamatta käyttöohjeet ajavat asiansa.

Jakosuodin

Toinen saksalainen laite on piristävän epätavallisesti pakattu pyöreään alumiinikoteloon. Komponentit ovat kahdessa kerroksessa pohjalevyn päällä olevissa piirilevyissä ja päälle tuleva kansi on kulhon tapainen sorvattu osa. Pääasiassa ilmasydämit kelat ovat varsin paksusta langasta käämittyä kiinnitettyä tukevasti levyihin joko epoksiilmalla tai messinkiliittimillä. Poikkeuksellisesti kumpaakin elementtiä on suojaamassa PTC-vastukset ja diskantin suojaksi on vielä tavallinen hehkulampunkapolttimo. Sen etu on, että se johtaa sähköä lähes ilman vastusta, kun signaalitasot ovat pieniä. Ja kun virran määrä lähestyy raja-arvoa, se hehkuu kirkkaammin ja kirkkaammin alkaen käyttäytymään vastuksen lailla ja siis rajoittamaan virran määrää. Vastukset ovat kiinnitettyinä alemman piirilevyn alle ja levy puristaa niitä pohjaa vasten, joka samalla toimii niiden jäähditysripina. Kondensaattorit ovat asiallisia muovieristeisiä malleja vaikkakaan eivät aluperin tarkoitettu audio-käyttöön vaan teollisuussovelluksiin. Myös tässä suotimen ominaisuuksiin vaikuttavat siirtopalat ovat kevyitä ja niiden vastakappaleet ovat nitattuja ja juotettuja piirilevyille. Liittimet ovat epätavallinen sovellus kahdesta pienestä peräkkäin asetetusta blokkiliittimestä ja tällöin johtoon saadaan kaksinkertainen kontaktipinta-ala ja myös liittimen johtimen ala piirilevylle kaksinkertaistuu. Tai vaihtoehtoisesti ohjekirjan esimerkin mukaan etumainen liitin kiristetään johdon eristeen päälle ja näin ollen saadaan aikaan vedonpoisto. Harmittavasti asentaja joutuu reitittämään johtoja monesta suunnasta, joka saattaa vaikeuttaa asennusta ratkaisevasti. Samaten suotimen kotelo joutuu hieman purkamaan johtojen liittämisen onnistumiseksi.

niin kuin negatiivisena juttuna.

Lynrd: Potku on voimasta vajaa. Diskantti on hiukan turhan runsas tämän tyyppiseen materiaaliin. Laulajan äänessä on kuitenkin sopivaa raakua, joka siihen kuuluu ilman, että se olisi kaiuttimien siihen keinotekoisesti lisäämää. Last Rebelin patarummun sävy on oikea, mutta potku voimaton. Ehkäpä laulajan äänessä on hiukan turhaa kolkkautta kuitenkin... Poison Whiskey tekee tähänastiset pohjat tilan välittymisen ja soittimien integraation osalta, joskin Johnnyn ääni on vähän leveä. Johtuneeko setin sisäänajamattomuudesta, mutta tuntui kuin yleisesti ottaen toisiani paremmin hiukan kovemmalla voimakkuudella. Pientä lineaarisuusvikaa siis.

Metallica: Erittäin kasassa pysyvä esitys, joskin yläpäässä osilla hieman kireä. Alapään voimaa kaipaisi tähänkin lisää. Soittajien raivo välittyi hienosti.

Toccat: Jännää! Vaikka setti tuntuu muuten bassopäänsä osalta hiukan miedolta, irtoa Toccatan taustalla irtoavat murahtuksista ja lepatuksista selkeästi eniten sävyä ja jopa voimaa. Äänenvoimakkuutta irtoaa ihan tarpeeksi...

Janita: Janita honottaa juuri sen verran kuin hänen lievä nenä-äänensä antaa odottaakin, mutta mitään ylimääräistä nuhaa ei ilmene. Yksityiskohtat taustalla irtoavat hienosti esiin. Kyllä tämä oikeasta kuulostaa kalliilta sarjalta. Jos ikävä tosiaan tuntuu tältä, niinpä olisipa mielusti ikävissäni vähän useamminkin...

Nils: Ei tässä voi muuta kuin kusta hunajaa. Alpinen tasoinen esitys, ellei jopa vielä hiukan selkeämpi.

Todella herkästi soiva ja ääneltään kirkkaan kuulas sarja, jonka ääni on totaalisesti vailla korostumia, paksuutta tai honostusta keskialueella. Bassopää ei ole kovin voimallinen, mutta todella tarkka ja sävykä. Suoraan kuiva. Diskantti on tässäkin vähän räjällä määrässä suhteen ja alkupään kappaleilla oli ehkä pientä sihinääkin havaittavissa. Sarja oli täysin uusi ja sisäänajamaton ja tämän huomasi, koska setti paransi esitystään kuin sika juoksuaan koko ajan loppua kohti. Sopii erinomaisesti akustiselle ja rauhallisemmalle materiaalille ja pienin varauksin myös kunnan ryminälle.